

PROVOCARE

(O poveste de dinainte de Vicious)

L. J. SHEN

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2020

A decorative border of black anchors is positioned along the top and right edges of the page. The anchors are arranged in a slightly irregular pattern, with some appearing larger or more prominent than others, creating a nautical theme.

Capitolul 1

Când am ieșit din biroul directoarei și am pășit afară din școală, m-au întâmpinat nori groși, amenințători. Era în toiul unei ierni tipice pentru California de Sud. Mânia, umilința și ura de sine îmi năclăiau sufletul, lăsând în urmă disperarea, de care îmi doream nespus să scap.

Ajunsesem la cel mai de jos nivel.

Tocmai mi se adusese la cunoștință că în anul următor conducerea Liceului „Tuturor Sfinților” nu avea să-mi reînnoiască contractul pentru postul de profesor decât dacă îmi veneam în fire și făceam o scamatorie care să-i prefacă pe elevii mei în ființe ascultătoare și sârguincioase. Directoarea Followhill îmi spusese că nu aveam deloc autoritate în fața elevilor și că nivelul orelor mele de literatură nu era satisfăcător. Colac peste pupăză, cu o săptămână în urmă primisem o înștiințare: la sfârșitul

lunii următoare trebuia să părăsesc apartamentul în care locuiam cu chirie. Proprietarul hotărâse să îl renoveze și să se mute acolo.

În plus, partenerul meu de flirt, întâlnit pe un site dubios de întâlniri amoroase, tocmai îmi trimisese un SMS, anunțându-mă că nu putea veni la prima noastră întâlnire față în față, pentru că maică-sa nu voia să-i dea mașina diseară.

Tipul avea douăzeci și șase de ani.

Ca mine.

Să fac nazuri era un lux pe care eu, o femeie care nu mai făcuse sex de patru ani, nu mi-l puteam permite.

De fapt, în afară de câteva scurte aventuri, nu avusesem niciodată o relație adevărată. Baletul fusese mereu pe primul loc. Înaintea bărbaților și înaintea *mea*. O vreme, chiar am crezut că baletul era de-ajuns pentru mine. Până n-a mai fost.

Când s-a dus totul de râpă?

La scurt timp după ce am început facultatea. Cu opt ani în urmă, fusesem admisă la prestigioasa Școală Julliard și eram pe cale să-mi împlinesc visul de a deveni balerină profesionistă. Pentru asta mă pregătisem întreaga viață. Părinții mei făcuseră împrumuturi ca să-mi plătească participarea la concursurile de dans. Socotisem băieții o pierdere de vreme. Mă concentrasem numai și

numai să fiu admisă într-o mare trupă de balet newyorkeză sau europeană, ca să devin prim-balerină.

Dansul era oxigenul meu.

Mi-am luat rămas-bun de la familie, făcându-le cu mâna din zona de securitate a aeroportului, iar ei mi-au urat noroc. La trei săptămâni după începerea primului semestru la Julliard, mi-am rupt piciorul într-un accident bizar, pe scara rulantă, în vreme ce coboram la metrou.

Nu numai că întâmplarea asta mi-a ucis visurile de carieră și planurile pe termen lung, dar m-a și trimis înapoi în California de Sud. După un an petrecut plângându-mi de milă și înecându-mi amarul în băutură, ai mei m-au convins să încep o carieră în învățământ. Mama era profesoară. Tata era profesor. La fel și fratele meu mai mare. Adorau să predea.

Eu *uram* să predau.

Acum era al treilea an pe care îl petreceam în învățământ și primul meu an — însă și ultimul, judecând după performanțele mele — de activitate la Liceul „Tuturor Sfinților”, din orașul Todos Santos, în California. Direcția Followhill era una dintre cele mai influente femei din oraș. Era o afurisită și o prefăcută, părea că e plină de politețe, dar de fapt, era de temut. Femeia asta mă urâse

încă de la bun început. Zilele mele sub conducerea ei erau numărate.

În timp ce mă apropiam de Fordul meu Focus, vechi de doisprezece ani, parcat față în față cu Lexusul directoarei și cu Range Roverul uriaș al tânărului Followhill (mda, îi cumpăraseră progenerii, aflată în clasa a douăsprezecea, un SUV al naibii de luxos. De ce ar avea nevoie un băiat de optsprezece ani de o mașină absolut monstruoasă? Poate ca să-i gădile orgoliul la fel de monstruos?), mi-am zis că situația mea nu putea fi mai nașoală de-atât.

Dar mă înșelam.

M-am strecurat în mașina mea și am pornit în marșarier prin parcare aproape goală, rulând încet către cele două vehicule opulente. Exact acum, domnul Locuiesc-cu-Mami mi-a trimis un SMS. **AM MAȘINA. EȘTI GATA SĂ NE-O TRAGEM?** Textul era urmat de câteva semne de întrebare.

Mi-a atras atenția.

M-a iritat.

Și m-am izbit direct în SUV-ul fiului directoarei Followhill.

Strângând volanul și icnind îngrozită, mi-am dus mâna la inimă, care bubuia mai-mai să-mi sară din piept.

Rahat! Rahat! *Rabat!* Zgomotul înfundat și zdruncinătura nu lăsau loc de îndoială.

Izbisem SUV-ul.

Adrenalina și-a făcut iute apariția, la pachet cu bine-cunoscuta pornire „luptă sau fugi”. Pentru câteva clipe, mi s-a părut o idee grozavă să apăș pedala de accelerație, să-mi iau un nume fals și să fug din țară, ca să mă ascund într-o peșteră, undeva în pustietate.

Cum să plătesc pagubele? Polița mea de asigurare nu era deloc grozavă, iar acasă mă aștepta o înștiințare că întârziaseam cu plata primei de asigurare auto. Directoarea Followhill avea să mă omoare.

Luându-mi inima în dinți, am coborât din Ford. Cinstit vorbind, prețiosul SUV negru al lui Jaime nu avea ce să caute în parcare profesorilor. Dar, pe de altă parte, datorită aspectului fizic impunător, statutului social și părinților săi influenți, Jaime Followhill scăpa mereu basma curată din tot felul de necazuri.

M-am dus să văd portbagajul mașinii mele ieftine, îngrămădit într-una dintre portierele Range Roverului. Îngrozită, am văzut o îndoitură enormă.

O, da. *Acum* chiar că situația nu se mai putea înrăutăți.

Dar mă înșelam. Din nou.

M-am aplecat și am cântărit din ochi stricăciunile, fără să-mi dau seama că rochia mea cafenie flutura în

vânt, dezvăluind chiloții mei noi, din dantelă. Ce păcat! Având în vedere pățania din parcare, în seara asta nu mai aveam să-mi etalez lenjeria intimă în fața domnului Locuiesc-cu-Mami.

— O, nu, nu, nu..., repetam eu în neștire.

Am auzit un mârâit.

— Data viitoare când te mai crăcănezi așa, domnișoară G., asigură-te că nu-s în spatele tău. Altfel, o să apărem amândoi în viitorul episod din *National Geographic: Când prădătorii lovesc*.

Mi-am îndreptat încet spinarea și mi-am împins ochelarii pe nas. M-am încruntat când am dat cu ochii de Jaime Followhill.

Jaime arăta ca odrasla lui Ryan Gosling cu Channing Tatum. Păr blond-nisipiu, strâns neglijent într-un mic coc, ochi albaștri și trup de stripper. Pe bune! Băiatul era tare bine făcut, cu bicepsi de mărimea bilelor de bowling. Prototipul de idol masculin al liceului, des întâlnit în filmele anilor '90. Followhill era un băiat de bani gata și atrăgea atenția tuturor fetelor din Liceul „Tuturor Sfinților”.

Iar acum, în vreme ce se apropia de mașina lui boțită, ochii lui se ațintiseră asupra *mea*.

Purta un tricou mulat, care-i scotea în evidență bicepsii, blugi negri, strâmți, și teniși pe gleznă, care păreau extrem de scumpi. Avea câteva vânătăi pe brațe și un ochi

umflat. Știam de unde le căpătase. Umbla vorba că el și prietenii lui tâmpiți se băteau ca niște chiori, în weekenduri, într-un joc numit *Provocare*.

Deci drăgălașul ăsta nu se considera prea bogat ca s-o încaseze. Mă întrebam dacă maică-sa știa despre *Provocare*.

Ia stai! Tocmai a zis că avem nevoie de un cric? Sau a spus că mă crăcănez?

— Măi să fie! a exclamat Jaime.

S-a oprit lângă mine, cu un rânjel obraznic. Ai fi zis că mașinile noastre se contopiseră. Ca și cum SUV-ul lui ar fi dat naștere mașinii mele hidoase, printr-o portieră din spate.

Predam la clasa lui Jaime. El era unul dintre puștii care nu urlau și nu aruncau cu diverse obiecte în colegi, în timpul orei de literatură engleză. În niciun caz nu putea fi considerat un elev bun, dar era prea ocupat să-și butoneze mobilul, deci nu făcea tămbălău în sala de clasă.

— Îmi pare rău, i-am zis.

Am oftat.

El și-a săltat ușor tricoul. Și-a mângâiat abdomenul perfect lucrat, pe urmă s-a întins și a căscat.

— Se pare că ți-am trosnit mașina, domnișoară Greene.

Poftim?

— Tu...

Mi-am dres vocea și m-am uitat în jur, ca să mă asigur că nu era o farsă.

— Mi-ai tros... Mi-ai distrus mașina? am repetat eu, neîncrezătoare.

— Da, i-am tras-o direct în fund.

S-a lăsat pe vine. S-a uitat încruntat acolo unde cele două mașini făcuseră contact. Cu o palmă, a atins caroseria strălucitoare a SUV-ului.

Jaime pretindea că el își izbise mașina de a mea. Habar nu aveam de ce spunea asta. Nici măcar nu fusese la volan.

Poate că voia să mă șantajeze pe mine, o profesoară respectabilă, cu principii solide.

Aș fi preferat să nu mă spăl în ocean și să nu dorm în mașină. Dacă recunoșteam că eu îi bușisem mașina, exact asta aș fi fost nevoită să fac, ca să supraviețuiesc loviturii financiare.

— James...

Am oftat, trăgând agitată de pandantivul meu din aur, în formă de ancoră.

El a clătinat din cap și a ridicat o mână, reducându-mă la tăcere.

— Vasăzică din cauza mea mașina ta e bușită. Ceasul rău, pisica neagră. Dă-mi voie să mă revanșez.

Ce naiba se-ntâmplă aici?

Habar nu aveam ce pune la cale, dar, cu siguranță, ceva nu mirosea a bine. Așa că m-am răsucit pe călcâie și am pășit spre mașina mea. Dădeam bir cu fugiții, ca o fricoasă.

— Stai puțin! a chicotit el.

M-a apucat de cot și m-a rotit în loc.

Ochii mei au poposit pe mâna lui, care îmi strângea carnea. Jaime și-a îndepărtat degetele, dar era prea târziu. În stomacul meu au început să zboare fluturi și, din pricina dorinței, pielea mi s-a făcut ca de găină. Unul dintre elevii mei mă excita.

Doar că Jaime Followhill nu era un elev oarecare.

Bârfele care circulau pe holurile Liceului „Tuturor Sfinților” erau felurite și ar fi putut concura, în privința lungimii, cu *Operele complete* ale lui Shakespeare. Iar dacă zvonurile ascundeau un sâmbure de adevăr, tipul ăsta avea în pantaloni ceva absolut impresionant...

Tânărul Followhill mă făcea să mă simt aproape la fel de aiurea ca maică-sa. Dar, spre deosebire de Jaime, ea îmi inspira teamă, în vreme ce el zgândărea cel mai sensibil punct al meu: mă făcea să mă simt stingherită.

O posibilă explicație pentru această stânjeneală era faptul că, la orele de literatură engleză pe care le țineam, ochii mei fugeau foarte des la el. Asemenea unei molii atrase de lumină, îl remarcam tot timpul, chiar și atunci când nu voiam. Eram îngrijorată că își dăduse seama. Că știa că-l priveam într-un fel nepotrivit când se afla în preajma mea.

Nu îl priveam ca o profesoară.

Mă uitam la el ca o femeie.

— Am zis că ți-am bușit mașina, a insistat Jaime.

Avea o privire atât de pătrunzătoare!

De ce făcea asta? Și de ce naiba îmi păsa mie? Jaime primea săptămânal mai mulți bani de buzunar decât toate economiile mele la un loc. Dacă voia să plătească el pagubele, ar fi fost înțelept să accepte.

Oare voia să obțină note mai bune de la mine? Puțin probabil. În scurt timp, Jaime avea să aprobe liceul. Auzisem că familia lui bogată îi făcuse rost de un loc la o universitate excelentă din Texas (maică-sa trăsese sforile, mai mult ca sigur), unde avea să joace fotbal și să-și treacă în palmares un record mondial în materie de destrăbălare.

— Așa-i, l-am aprobat eu, înghițind în sec. Sunt în întârziere. Te rog, dă-te la o parte.

Am acceptat amândoi această minciună, pironindu-ne din priviri. Aveam senzația că mă pregăteam să intru într-o belea cât casa. În clipa asta, încheiam un târg cu odrasla diavolului. Deși aveam cu opt ani mai mult decât Jaime, știam cine era el.

Unul dintre Cei Patru *HotHoles*.

Un prințisor narcisist și privilegiat, stăpân peste orașul ăsta.

Jaime a mai făcut un pas, aținându-mi calea. Trupurile noastre se atingeau. Respirația lui îmi mângâia fața. Aroma de gumă mentolată, mirosul de after-shave și izul de mosc al transpirației masculine îmi provocau o amețeală ciudată. Eram total nepregătită pentru așa ceva. Mușchii feței mele au zvâcnit.

Am făcut un pas în spate.

El a făcut un pas în față.

Aplecându-și capul, și-a apropiat buzele de ale mele. Spre groaza mea, genunchii mi s-au înmuiat. Știam foarte bine de ce.

— Îți sunt dator, a murmurat el, apăsând. Și o să am grijă să-mi achit curând datoria. Foarte curând.

— N-am nevoie de banii tăi, am bolborosit eu.

Simțeam în pântec o furnicătură vagă.

Ochii lui hipnotici s-au deschis larg. A rânjit, dând la iveală gropițe în obraji.